

Bilag 2.

Til Landstinget.

I Anledning af, at Regeringsforslagene til Ændringer i Lov om Tvangsakkord og Konkurs er vedtaget af Folketinget ved tredje Behandling, uden at der er taget Hensyn til væsentlige af de af Fællesudvalget i vor Henvendelse til Regering og Rigsdag af 17. Januar 1927 fremsatte Betragtninger, skal vi til særlig Overvejelse for det høje Landsting bemærke følgende:

De Indvendinger, som Fællesudvalget paa Foranledning af Grosserer-Societetets Komité og Industriraadet fremførte i vor Henvendelse af 17. Januar 1927, er ikke blot i det store og hele godkendt og støttet af Akkordrettens Betænkning, men har ogsaa faaet Tilslutning gennem en Række Resolutioner indenfor forskellige Brancheorganisationer. Paa den anden Side har man ikke set fremført nogen positiv Imødegaaelse af vore Standpunkter. Fællesudvalget maa derfor fastholde disse, idet vi stadig formener, at de nu af Folketinget vedtagne Forslag som brydende med den hidtidige Udviklingslinie paa dette Omraade udenfor Landboforhold vil kunne virke i høj Grad skadeligt og uheldigt, uden at der til Gængæld kan paavises Mulighed for Opnaaelse af noget godt.

Særlig tillader vi os at bemærke:

ad Forslaget til Lov om Tvangsakkord.

Naar Lovforslaget her i § 3 ændrer den gældende Rets Regler i Tvangsakkordlovens § 14 om de til Gennemførelse af en Tvangsakkord nødvendige Majoriteter, maa Fællesudvalget fastholde, at denne Ændring ikke blot er upaakrævet, men som tidligere anført kan medføre betænkkelige Konsekvenser, idet dette f. Eks. kan lægge Afgørelsen af en Tvangsakkord over til en enkelt stor Kreditor.

ad Forslaget til Lov om Ændring i Konkursloven.

Her maa Fællesudvalget for det første fastholde vor af Akkordretten støttede Indsigelse mod at give Skifteretten Bemyndigelse til indenfor de fastsatte Frister at kunne afvise ethvert Krav om Konkurs, se Lovforslagets § 2. Vi mener, som tidligere anført, at der kan forekomme Tilfælde, hvor en Konkurs er en Nødvendighed, og hvor Kreditorerne bedst er i Stand til at skønne herover og ikke bør fratages enhver Ret til Handling. Vi maa derfor indstændigt henstille, at der til Paragraffen føjes en Bestemmelse som af os foreslaaet, dog at vi kan tiltræde, at den, efter at Regelen i Tvangsakkordlovens § 5, 3die Stykke, nu er ændret af Folketinget, affattes i Overensstemmelse hermed. Vi foreslaar derfor, at Bestemmelsen gives følgende Tilføjelse:

„For saa vidt mindst 3 Fordringshavere, repræsenterende mindst $\frac{1}{5}$ af det samlede Beløb af de paa det paagældende Tidspunkt bekendte Fordringer, fremsætter Indsigelse derimod, skal Udsættelse dog ikke kunne gives.“

Hvad særlig angaar det af Folketinget indsatte Tilsyn, maa Fællesudvalget fremhæve, at dette ikke paa nogen Maade kan erstatte den foran omtalte Bestemmelse, idet dette Tilsyn jo ikke kan forhindre Skyldneren i at foretage Dispositioner, som kan være skæbnesvangre for Kreditorerne.

Vi tilføjer, at det er vort Indtryk, at der indenfor Erhvervene er en betydelig Skuffelse til Stede over, at der hverken fra Regeringens eller Folketingets Side er taget ønskeligt Hensyn til de Betragtninger, der er fremsat fra Fællesudvalgets Side for at bevare den hidtidige Udvikling paa dette Omraade, og vi udtaler det Haab, at der gennem Lovforslagets Behandling i Landstinget — navnlig for saa vidt angaar Konkursloven — tages Hensyn til de af Fællesudvalget fremsatte saglige Betragtninger, til hvilke det af de Herrer Folketingsmænd Zahle, Niels Frederiksen, Holdgaard, Povlsen og Rode fremsatte Forslag paa alle Punkter tager Hensyn.

København, den 18. Marts 1927.

For Kreditorforeningernes Fællesudvalg af 1909:

Otto Bang,
Højesteretssagfører.

Karsten Meyer,
Højesteretssagfører.

Chr. H. Olesen,
Direktør.

L. Rasmussen,
Grosserer.